LLEVOR

Revista quinzenal.

SUSCRIPCIÓ

Trimestre. . .	Ptas.	1'00
Un nombre. . .	"	0'20

Nombre 7.—4 de Octubre 1908.

Redacció y Administració
Plassa d'en Perpinyá, 4.—Granollers.

Llevor, 4/10/1908, p. 1 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

Obra nova

LLARS APAGADAS

DRAMA D'EN J. VIDAL Y JUMBERT

Preu: 2 pessetas. De venda: Feliu Estaper, Sumeras, 2.

BANCO VITALICIO DE ESPAÑA

Seguros vida

DELEGACIÓN EN ESTE PARTIDO:

Carlos Guimerá PLAZA DE LA CORONA, 5 GRANOLLERS

El mejor tónico-reconstituyente, tolerado por los estómagos más delicados

ES EL

Jarabe Yodo-Tánico Fosfatado Alio

Abre el apetito, faborece la nutrición: cura la opilación, colores pálidos, anemía, cansancio habitual, loxitud y todas las manifestaciones de la debilidad en cualquiera de sus diversas fases. Pídase en la

Farmácia Gasset Plaza Ganado 63 y 65 y Maspons 1 y 3 GRANOLLERS.

TALLER DE MARMOLISTERÍA Y ESCULTURA DE PIEDRA

DE **Aniceto Verdú** CALLE DE PRIM, 98: GRANOLLERS:

Especialidad en lápidas mortuorias.

Llevor 4/10/1908 p. 2 Col·lecció de premsa i butlletins /Arxiu Municipal de Granollers

ANY I. GRANOLLERS 4 OCTUBRE 1908. NOM 7.

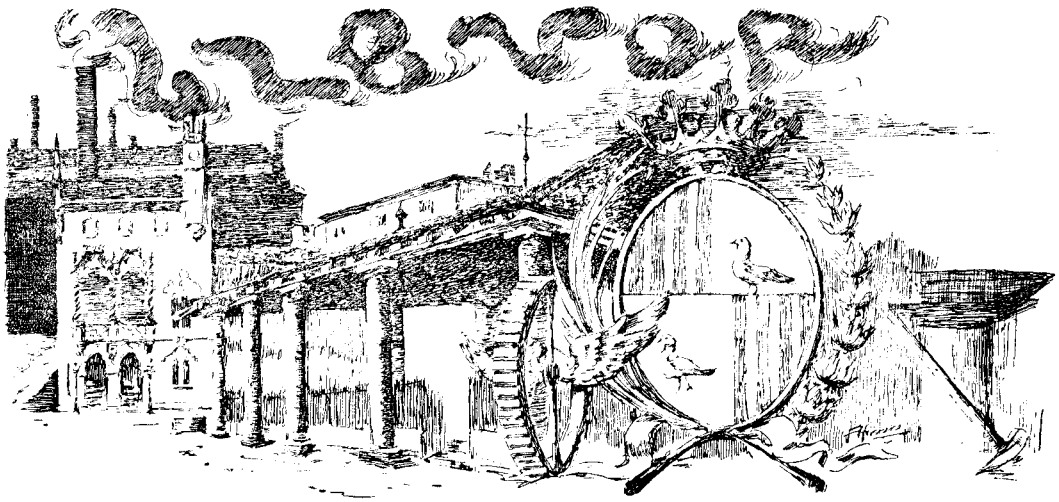

Redacció y Administració, Plassa Perpinyá, 4.

CRONIQUE

De tot arreu.

El poblema de l'aviació progressa am tanta rapidés, que ja no hi cap dupte, ni res hi ha depoguer pera deturarlo en la marxa triunfadora.

L'Europa s'en ocupe seriament, fins al estrem de que en totes les Nacions hi ha qui, am mes ó menys secret, per iniciativa propie ó per encárrec dels governs, construeix aparells d'aviació am la mira de ser les primeres en aprofitarse de la supremacie que sobre les demés ha de tenir, necessariament la que primer puga conquistar els aires creuantlos am tal sistema de Navegació.

Que él dia, i aquest no es lluny, que del tot quedi resolt aquest problema, sufrirá un radical cambi d'esser el mon, no hi pot cabre 'l dupte, i pera compendro bé, cal no mes fixarse am les llargues distancies, que'n poques hores se podrán recorrer, sens obstacles ni entorpimens.

Les velocitats dels trens rápits d'avui, que'ns he semblan ecsesivas serán res, comparadas am les d'aquestos aucells gegantins

Pera fersen una idea justa cal compararles am les diferencies que hi han avui entre un tren rápit i un tren de carga.

Fa pocs dies, i aixó es lo que'm sucjereixen tals obtimismes, la Norte americana Miss. Wilbur Wright, germana de Mr. Orville Wright, els dos entusiastes i de temps dedicats al estudi de la avegació per lo pesat que l'aire va fer proves am lo seu "aeroplá," á Ginebra, deixant marevellat al public que les presenciaba.

Una hora trenta un minuts i vinticinc segons durá la seva volada, recorreguent xaxanta sis kilometres i siscens metres pels aires, maniobran en totes direccions am mes facilitat que en quansevulga altre máquina per terra; pujava á voluntat del pilot á gran alturas i baixabe fins á tocar terra; perseguia als aucells fins á agafarlos i utilitzaba 'l vent ó marxava en contra del mateix pro tot d'una manera tant facile i am tante senzillesa, que com ja he dit, deixá boca-badats als espectadors, de tal manera, que obsesionats al acabar ses esperiments Miss. Wright, li feren una delirant ovació.

Llevor, 4/10/1908, p. 3 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

Vegis donchs, per lo transcrit, com no vaig equivocat am mes obtimismes, fent recalcar de pas, que á Espanya, per ara, no podem contarnos entre'ls que'ns preocupem del pervindre, ja que'l pervindre es de l'avegació.

Aquí, am tot i haverhi un Barceloní, que ja, cuant casi ningú s'en preocupaba i's veie tant fosc que no trobaban manera de fer llum, exposá'l poblema clar i net i am termes que demostraren sa compatencie i mes ho demostren en l'estat present per veures en absolut confirmats pe'ls esperiments que al extranger, l'un empeny al altre.

De mes á mes, i pera ensenyar la part práctique, en aquell mateix temps en que teóricament ho esposabe ho demostrá prácticament fent proves, en públic, i am magnífic resultats, am sa máquine voladora movent grant revolt empro, que fou momentani ja que apesar dels bons resultats, tothom se feu l'incredol assemblantlos un imposible per mes que ho palpessin, i que avuy, am tot i venirli á dar la rahó els nous avenços, ningú tampoc se mou i'ns trovarem, com molt be diu lo senyor Guandó, que aquest es el nom de l'inventor catalá. que puguent esser els primers en dominar pe ls aires quedarem ressegats á últim terme, deixant demostrat, de paç, i una vegada mes, que sempre han de ser els de fora casà quins han de treurens l'ensopiment, que sembla mal de rassa, essent la vritat, que nosaltres, si's protegís al talent i's fes quelcom que estimulés al inventor, hauriem de ser i forem, per que'n altres ocasions ha quedat demostrat, per exemple ab els sub-marins, els capdeventers.

* * *

Per fi, Al-lemanya, s'ha decidit á dar una contestació á la nota franc-espanyola, que fa referencie al regoneixament de Mulei-Hafid, com á Soldá del Marroch.

Tots els pessimismes dels diplomatics, quins, per la tardança en la contestació, no dormien tranquils, ja que ovirava, nuvols que amenassaven am la Pau d'Europa, han quedat devanescuts, ja que am tal contestació, Al-lemanya ha demostrat que's amiga de la Pau i si be am rodejos, propis de la diplomacie, lo cert es, que ha dat la conformitat á lo exposat en dita nota que's ara com ara lo essencial.

Tením doncs que Abd-El-Aziz, queda destronat, essent lo verdader Soldá del Marroc, Mulei Hafid qui, am la promesa solemne d'aceptar l'Acta d'Algeciras quedará regonegut, com a tal, per las potencies.

* * *

A Odessa (Russia) si ha desarrollat am carácter alarmans el cólera essentne invadits per tant terrible assot casi tots els ports del mar Azof.

Els goberns de las Nacions, veient la gravetat del cas han pres mides pera assegurar, en lo possible, de que no fassi presa en ses respectius Estats, declarant com á primera providencie, de procendencie bruta á tots els barcos procedents de cuansevulga dels ports Russos.

Tota precaució resulta poque, cuant se tracta d'una peste com el cólera que's propaga i desarrolla am una rapides que espanta i quines consecuencies son en extrem dolorosas per lo funestes que resultan per el poble que te la desgracie de ser blanc de tant terrible assot.

Llevor, 4/10/1908, p. 4 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

Deu tenirse en compte pera compendrers el perqué de lo facilment que's propaga, que son les mosques i'ls mosquits uns dels principals agens propagadors.

Les aigues potables també influeixent, pro molt, en son desarrollo, ara i sempre cuant de la salut publique's tracta, l'higiene, tant general com particular, es el millor preventiu que la ciencie recomane, a quin efecte, per lo que a Espanya atany, el ministre de la Gobernació ha recordat á las autoritats provincials i municipals i als funcionaris de Sanitat, metjes i demés interessats, la necessitat, com a mida preventive, de que dongan cumpliment extricte á las disposicions vigents relativas a higiene i sanitat públiques.

* * *

Fa pocs dies, fou detingut á Nova York un elegant *esportman* anomenat Merbert Clark acusat d'haver encendiat un edifici propietat d'un de ses amics al efecte d'esborrar tota senyal d'un robo per éll efectuat.

Aquest subjecte era tingut en gran estima entre l'alta societat neoyorkina, per son tracte correcte, fine educació, elegant en el vestir, amable en extrem i dotat d'una conversació ameníssime, que captivave, dan per resultat, que sa presencia fos solicitada en tots els balls aònt hi concorrien les mes riques herevas essent el preferit ballador d'aquestes, per tots conceptes hermoses senyoretes, quines, cubertes de riques joies eren camp abonat pera ecsercir sa industrie el modern Raffles, ja que en acabada la feste, sempre, quiscunne de les concurrentes, se trobaba á faltar algune de lesprecioses i valioses joies am les que feie resaltar, mes i mes, sa bellesa.

De nits disfreçat convenientment de respectable senyor, operabe sol i provist de claus d'aluminic, molt ben fetes, feie presa en la casa aònt i tenie preparat i calculat el robo.

Preguntat algun cop en els salons per éll frecuentats per que'n cuestions amoroses s'hi mostraba fret i'l perque no's casaba, contestaba sempre dient que estaba dominat per una passió que li'n omplenava tota l'ánime, pero, com es natural, mai deixabe entreveurer que la tal passió fos el robo.

Mai, que se sápigue, ningú havie sospitat d'éll en els multiples robos portats á cap, essent avui per avui, el tema obligat en les conversacions, no parlantse d'altre cosa en Nova-York.

Que cuant una passió domine en absolut no hi ha manera de desfersen, es cosa que no te dupte i'l rescent cas esplicat n'es una palpable confirmació

FRANCESC BASSAS I PALAUS.

****

Clases de lenguaje

Es el lenguaje colección de signos de que se sirve el hombre para expresar su pensamiento y comunicarse con sus semejantes.

La naturaleza del signo determina la clase de lenguaje, y estas pueden clasificarse según se considere el signo respecto á su naturaleza, ó según la conexión que tenga con el pensamiento.

En el primer concepto, figuran los signos percibidos por medio del tacto, de la vista y del oído, ó sea, el lenguaje del oído, el de la vista y el del tacto.

Sirve este último para educar á los ciego-sordomudos, y para las relaciones de cortesía y amistad, y forman parte de esta clase el apretón de manos, los besos, etcétera.

Llevor, 4/10/1908, p. 5 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

Usan el lenguaje de la vista los niños, los salvajes, los pueblos primitivos y los pueblos meridionales. No pueden prescindir del mismo los oradores. En la antigüedad, principalmente en Grecia y Roma, tenía suma importancia. Sirve á los sordos-mudos para comunicarse con los demás hombres (: cada gesto representa una letra de nuestro alfabeto,) y para comunicarse entre ellos (: cada gesto representa una idea.) Suple en algunos pueblos salvajes y primitivos las deficiencias de su lenguaje hablado. Los indios kiawakashaia son maestros consumados en el arte de transmitir el pensamiento por medio de señas. Los comanches y otras tribus vecinas, cada palabra la acompañan de un signo manual. Los pieles rojas de las montañas Roqueñas, casi siempre se entienden por medios de signos visibles. Es muy penoso para los bosjemanos sostener una conversación á obscuras: necesitan luz para ver los signos gesticulativos con que acompañan á las palabras. Háblase en la América del Norte un dialecto, el chinuck, que, según el signo que acompaña á la palabra, varía ésta de significado.

El lenguaje del tacto y el visible resultan deficientes. Expresa el primero sólo ideas vagas. El visible no puede usarse á obscuras, ni es tan rápido como muchas veces sería conveniente; pero impresiona á veces tanto como la palabra y expresa con claridad buena parte de los hechos sensitivos.

Lenguaje por excelencia unicamente puede llamarse al del oído, ó, mejor dicho, de la palabra Ha tenido, y tiene, diversas formas, propias de una raza ó pueblo. Estas formas constituyen las lenguas.

Huelga demostrar la superioridad de esta clase sobre las demás. La voz lo mismo se oye con luz que á obscuras. Despierta el sonido la atención, y con la variedad de los mismos y sus combinaciones y la rapidez que unos á otros se suceden, dispone el hombre del más perfecto elemento para mejor expresar sus hechos psicológicos.

Considerado el signo desde el punto de vista de su conexión con el pensamiento, nos hallamos con dos clases de lenguaje: el natural y el artificial ó convencional.

Natural es el lenguaje que se compone de signos completamente naturales. Esta clase de lenguaje, en virtud de una conexión natural, nos sugiere directamente la cosa significada. Deben ser estos signos la expresión involuntaria, inconsciente, de hechos psicológicos. A la misma, pertenecen los movimientos de la fisonomía, los gestos, la risa, las lágrimas. Llámase también á esta clase de lenguaje emocional y sintético: emocional, porque no puede expresar sino sentimientos y emociones; sintético, porque no puede expresar el pensamiento y las ideas abstractas, y para dar á conocer el sentimiento lo ha de hacer en globo: no puede ni analizarlo ni menos detallarlo. Son estos signos, á lo menos en su origen, producidos sin reflexión, y alguna vez sin quererlo, como sucede al enrojecer ó palidecer. No puede dar á conocer este lenguaje la naturaleza propia del pensamiento, pero sí la del sentimiento, y de una manera admirable. Cuando el sentimiento acompaña al pensamiento no sólo le da forma, relieve, luz, matices, sino que lo hace de un modo muy interesante. Llega á exteriorizar admirablemente la seguridad ó indecisión del pensamiento con todas sus gradaciones. Presta vida á la palabra y ésta por eso sin duda, va siempre acompañada del lenguaje natural. A la vida prestada, débese que el lenguaje oral para conmover, persuadir, entusiasmar, atraer, sea superior al escrito. Sin auxilio del lenguaje natural, ni la oratoria se impondría, ni la conversación tendría tantos encantos.

En el lenguaje artificial, los signos, por medio de una conexión convencionalmente establecida, nos sugieren las cosas significadas. Para entenderlo ha de conocerse previamente la forma de convención. Pertenecen á esta clase: el movimiento de los dedos que para expresar su pensamiento ejecuta el sordomudo; los signos usados en las estaciones para indicar si está ó no libre la vía; los de que se sirve la química, las matemáticas, la escritura telegráfica y la escritura propia

El hombre, pues, no tiene unicamente á su disposición la palabra, (no clasificada ni como natural ni como convencional por participar de ambas á la vez,) sino diversas clases de lenguaje ó varios medios para comunicarse con los demás.

J. VIDAL Y JUMBERT.

Llevor, 4/10/1908, p. 6 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

DESENGAÑO

La mujer ideal que dibujaba
mi pensamiento amante en escultura
en el baile la vi: Dulce ventura
fué el hallar la belleza que soñaba.

En un palco, entre amigos, disfrutaba
del placer y miraba con ternura
al angel tutelar, cuya hermosura,
de los míos sus ojos no apartaba.

Dije;—Amigos, mi goce es verdadero;
á ofrecer voy mi brazo á una bella,
y hacer mio su amor si no se niega.

Crucé por el salón; llegué hasta ella,
y dijo una señora;—caballero,
esta pobre infeliz es coja y ciega

D. DAVÍ Y GÜELL.

****

NOVELA

CERCANT LA FOSSA.

Eren captayres.

Ell, tenía cinqüanta anys; ella, cuaranta; ell, era cox; ella, era bórnia.

Feya poch temps que's coneixíen: Un cap al tart, quan la llum crepuscolar dorava les siluetes de les montanyes altes, varen concórrer per diferenta vía a un encreuament dels seus camins, y varen estar uns moments tot dubitosos del nou viarany que emprenerien.... Y sense dir-se encara una paraula, sense una mirada de salutació ni cortesía, ell va seguir darrera d'ella quan aquesta reprengué la caminada.

Una hora.. dugues.... tres... sempre la petja d'ell casi atrapant la petja d'ella, tots dos el cap baix, els muscles encongits de pés del sarró propi, y ab complerta indiferencia l'un per l'altre.

Després ella's va parar: va escoltar atentament el murmull d'un proper regueró d'aygua, y desviantse del camí s'hi va atansar. L'aigua sortía de la penya viva, mes tant mancada de forsa, que regalimava per la pedra, y, per lo tant, sense oferir-se en rajolí per poguer-la beure ab complacencia.

Ab el clot de la má ne va copsar alguna ambosta. Y, quan més ávida d'ella com més l'anáva fruint, s'entregava al plaer sanitós de gustar-la a petíts glops, sentí la veu d'aquell desconegut al seu darrera, que l'havía seguida an el revolt del seu camí.

—Voléu el meu rusclot, mestressa? Podréu beurhi més bé....

Ella, mirant-lo ficso, ab mirada indiferenta, divagant perduda, li agafá el rusclot que li ofería, l'omplená fins al curull, y, apoch, apoch, el va buydar.

Ja satisfeta, li va tornar el rústech beyre tota sonrisenta de gratitut y benestar; més a pesar de qui hauría volgut oferir-li, en paga, una visió de dóna bella remerciant un bell favor, tantsols ensajá una ganyota barbre, una mueca disforme de ser essecsual, incoerent, estúpit.

Allavors éll s'apropá a la font, aixencarrá les cames per entre quines s'hi escorría el regueró, y aplicá ensemps el rusclot a la deu y els llabis, xarrupant l'aigua que hi gotellava a dintre.

La dóna, encuriosida de mirar-lo com bevía, se deturá al costat d'ell, y sense donar-sen compte l'esperá a que s'hagués ben saciat, per recullir el sach, carregar-sel á la espatlla, y tonar a rependre'l seu camí.

Ell la imitá; y ja allavores, ben conscient de la presencia d'ella, se li posá al costat ab la mateixa indiferencia ab que avans l'havía seguida dugues, tres hores, sense ficsar-s'hi més qu'ab un arbre del camí.

—Anèu molt lluny, mestressa?

– Oh, m'es igual; no ho sé allá ahont vaig.

– No teniu llar?

– Llar? no; tampoch la necessito: allá aont tinch fret, allí m'escalfo.

– Sou sola?

—Sola del tot: ja fa quinze anys....

Y prompté s'entengueren; eren vianants eterns d'inconeguda ruta, qui inconscientment anaven seguint fins al extrém: veyen un horitzó llunyá, y l'emprenien coratjosament fins assolir-lo, per veure desde allí l'altre més lluny, y després l'altre, y l'altre sempre.....

Era l'únich ideal: un ideal de vagamont torsut, ab la déria ficsa, de volguer-los esclavitzar sota'ls seus peus. Y mentres hi posaven tot el cor, y hi ficsaven tota l'ánima, y hi concretaven fins la pensa,

Llevor, 4/10/1908, p. 7 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

tot el ser s'anava buydant d'humanitat, y ni tenien afectes, ni dolors, ni plaers... ni sentiments, ni actes.

Anaven vegetant en llibertat: durant el jorn, caminaven; si s'esqueyen a creuar algún poblet, pidolaven almoyna; si no s'arraceraven en alguna masía a recaptar un mos de pa y un lloch a la palliça.

No feyen temps en lloch; tampoch els hi haurien volgut: la seva presencia fastigosa y'l seu tracte adustament inculte, els apartava de les demès persones ab certa fruició íntima per part d'lls, ja que's creyen molt més lliures.

El destí'ls va escoltar: y durant la devallada pel mateix camí, y durant el repós benfactor dessota un marge fastuós de verts, y flayres, quan un parlava de la seva vida y dels seus epissodis vulgars succeits en el seu transcurs, l'altre's creya sentir parlar els sediments dels seus recorts, y fruía intensament devant la fantasmagoría del passat que revivía ab tota la gradació dels seus colors somorts, grisos, boyrosos, únichs iris de la seva vida estéril y infeconda.

LAUREÁ DALMAU.

(Segueix.)

****

Nota Gris

La tarde declina: las sombras de la noche tienden su enlutado manto, allá, en el horizonte, esfumando y desvaneciendo sus contornos que ilumnina con rojiza luz el último rayo de un sol de Julio.

Las cipreces cabecean con movimientos de péndulo á impulsos de una suave brisa que trae emanaciones de jazmín y de violeta.

Por el camino arenoso que vorea, las negras y rígidas figuras de los árboles, camina una mujer rubia, cubiertos los hombros con un mantón que fué negro, y enjugándose las lágrimas que se desprenden de sus azules ojos, con un pico de su remendado delantal.

En una mano, lleva un ramo de lirios, morados, serios y tristes como ella misma, que derraman en el ambiente languideces y dolores.

Se ve una tapia gris, con tonalidades rojas, prestados por Febo, que se oculta tras la parduzca colina

Unos cuantos barrotes negros que se cruzan forman la puerta de entrada al recinto.

Por esa puerta pasa una sombra: es la mujer rubia. de cuyos ojos azules se desprende una lágrima que enjuga con el pico de su remendado delantal.

Dentro, todo tristeza, todo melancolía: andares terrosos que se cortan, en cuyos márgenes viven y crecen plantas y arbustos, con flores de colores matizados, que lloran como la mujer rubia de azulados ojos restregados siempre por el pico de su remendado delantal.

Panteones, tumbas, sepulturas, todo silencioso, todo gris: allá en el fondo en lo más oscuro, en una galería, se ven oscilar las llamas de algunas luces de aceite, reflejándose sobre los negros mármoles.

En uno de los cuadros del cementerio, entre una variedad de lápidas y enverjados, hay una tumba chiquitita, modesta y limpia en cuya cabecera, se alza una cruz que sostiene en su honor una corona de de siempre vivas.... ... y allí, sobre las finas lozas de la pequeñita tumba, deposita sus lirios y cayendo de rodillas, reza y llora largo rato, la mujer rubia, cuyos ojos azules, estan rojizos de tanto enjugarlos con el pico de su remendado delantal.

FRANCISCO NAVALÓN.

****

Del natural

Per més que no tinch una afició boja per la cassa no per aixó deixo d'esser un *amateur* de bona lley. Al mateix planto una arruixada de perdigons á la carcanada d'una perdiu, que pinçu de pic un cunill (ja de petit trossejava totas las rodellas d'en Zeta) aixis com també pesco, espigolo, busco cargols y aplego bolets; ab tot, lo que siga mortificá el bestiar y fer correr l'ungla dintre'el limits de lo lícit, soc un aficionat tossut y dur de pelar.

Aixís donchs al dirme el Bastér ahir á la nit, anem á cassar mussols, no vareig poguer resistir el desitg de veurer com se deixava cullir aquesta familia, a la qué crec m'uneixen llassos de parentiu de primer grau, dades les circunstancias que m'acompanyan

Llevor, 4/10/1908, p. 8 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

sempre de pobre pelón (rassa mussolis) y disposat á pendrer el vol (sistema Millet) el dia que'ls inglesos se determinin á darme una empeytada ab totas las del art.

Cinch apunts caminavam riera amunt disposats á dar mal temps á n'aquestas bestiolas que'n nits de lluna clara, surten á la pesca del primer *ranchu* que's presenti. Una riera ample com las mes amples y tota plena de rochs arrodonits y cantellas, torment terrible dels meus peus, dat el poc gruix de sola que'm queda de resultas de l'arrosegade de'ls vuintanta dos balls que porto cargolats aquesta festa major. Els dos ulls de poll me feren veurer las estrellas hasta la quinta magnitut y vareig somniar ab la peluda catifa del embelat, els *arco-plans*, els globos, las máquinas voladoras y altres eynas per passar ab comoditat aquestas menas de rieras ab els seus corresponents palets.

Un crit del Braffin y el consol de trovar una sorra fina com sucre roig, me retornaren al mon dels vius, dic: al mitx de la riera sens límits y en el lloc escullit *Juerga caceril*.

Un feig cada un de canyas verdas, un curdill al cim d'ellas y quedá en peu la barraca que'ns havía de servir d'amagatall, ben recuberta per matas de verga pera ferla més impenetrable á la ullada tan guipadora dels mussols en prespectiva.

Las telas á punt de solfa; al bell mitx cinc pedras blancas, color predilecte de las bestiolas en qüestió; y cap á dins, que's fa tart y la lluna no ens donará més rasca que dugas horas que'ns cal aprofitarlas si volem fer saca.

Dins la barraca que'n prou feinas ni cabian dos una mica estrets, quedarem instalats cinch com cinch arengadas; cuatre riallas de reglament; encesa de cigarro llas per enganyar el vici, fora llum, fora foc, silenci sepulcral, y entrá en funcions, la flauta y en Nadal. ¡Oh lluna tafanera que de dalt la teva torratxa potsér no has ovirat prou be qui som, que fem y ahont anem!

Encar que adins aquesta pobre barraca, no t'equivoquis, no som gitanos, ni húngaros, ni tenim birollas, ni portem tómbolas, ni fem bunyols, ni toquem l'orga; lluny de nosaltres tot això, que prou jeperuts que n'anem de tanta murga aixordadora. ¿No sents els refilets forts y fluixos d'aquesta maravillosa flauta que sembla que gemega llensant al vent sos plany? ¿No sents cóm garla, cóm crida, cóm s'esgargamella? Donchs escolta, calla, mira ab atenció, y veurás las aixarpadas que fem d'aucells que's ficsan molt ab tot y no aprenen de res.

No's pot pas negar, la flauta d'en Nadal no hi ha mussol que la resisteixi; cuatre chiscles de mascle enamorat y de dret cap al castell ahont suspira la teva aymada, dic, cap á la barraca ahont t'esperan cinc galifardeus ab totas las eynas de matar; tres saltirons, y á dalt la pedra blanca de la seva esperansa s'estira y s'arronsa com volgent mirar dins la finestra de la cambra nupcial... El Bastér dona un cop de coll, se plegan las dugas alas de las telas..... y granota ficat al cova, el mussol en el sarró, y aixis se repetí la funció infinitat de vegadas, hasta que la lluna cansada de tanta infamia no'ns va dar mes aula, y's perdé per la montanya de Sant Pere Martir,

Mussol:—

Si vols per viure una pauta
no fassis cas de cap flauta.

J. SISA.

Granollers 10 Setembre 1908.

NOVES

Nostre amich lo jove literat en Valentí Turu, s'ha fet cárrech d'ensá d'aquest nombre, de la Direcció de la Revista; sustituint per lo tant al nostre company N'Anicet Verdú.

Se han acabat les vesprades a vora la porta del carrer, en mànega de camisa; no's veuhen més las *tertulias* de vehinat, simbol caracteristich del estiu; lo dia s'escursa més y més

Pera fer la tasca es fa necesari ja, encéndrer lo llum. Los dematins y los vespres fresqueijan, los arbres no trigarán a engroguirse, la roba d'estiu comença a esser massa prima, les aurenetes s'en tornarán al mitjorn y prompte ab la misteriosa veu de ¡Castanyes calentes y grosses! no'ns restará cap dubte de lo próxim del hivern.

Ab lo cambi d'estació quan sembla que la naturalesa tota se prepara per un moment de repós, l'home al contrari; després de la vida expansiva del

Llevor, 4/10/1908, p. 9 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

estiu, de banys, viatges, y excursiòns, de festas, aplechs y tiberis, se reconcentre en sa morada, la familia se congrega tota al voltant dels raigs de la llántia y las vetllas comensan.

Se han acabat ja la mandra, aquell deixament de la *calor*; les mosques se quedan encarcarades en los vidres del balcó y ja els guardes cessan de la ridícula ocupació de perseguir a la rassa *canina*.

S'obran de nou col-legis y escoles; lo tráfech del ví capfica al pagés y com que les nits son ja fresques y humides lo *sereno* del barri se fica dintre del capot y de la barretina.

Ab la fresca y las vetllas llargues, comensa tothom anar al Cinematograf y també, si hi ha funció al Teatre, diverçiòns aquestas que fan distreure a molta gent de les angunies de la vida y a enganyarse a si mateix; y quan lluirá de nou lo sol d'Abril, tothom tornará al aire pur, y aixis va rorodant la sinia, eternament, fins que de tant en tant, se trenqui algún catùfol.

De Barcelona. Interessants son els Concerts que al titol «Concerts de Tardor» se donarán en el local del Orfeó Catalá «Palau de la Música Catalana,» els dies 10, 13,22 y 29 del present Octubre. Interessants pels elements que han de péndrehi part: l'eminent Casals, el reputat Socias el savi organista dels «Concerts Bach» de Strassburg Dr. A. Schweitzer, l'escullidisim tenor A. Walter, l'Orfeó Català y una orquesta de 75 professors. Interessants també pels autors celebérrims que serán executats: Bach, Boellmann, Schumann, Moor, Röntgent, Casalla.

Un dels Concerts estará dedicat exclussivament a Bach y a Händel, l'anuncien com a festival Bach-Händel.

Un'altra será d'homenatge als compositors catalans del segle XVI.

Per lo dit, ja's veu l'importancia artística y cultural que tindrán les próximes vetllades.

En aquest nombre, com ja haurán vist els nostres llegidors, publiquem la novela, «Cercant la Fossa,» del llorejat poeta geroní en Laureá Dalmau.

Creyém que'l públich sabrá apreciar nostre esforç com fins al present ens ha vingut demostrant. A mida que'ns sia possible anirém instaurant altres millores, sens augmentar per aixó el preu de la mateixa.

Com ja havém dit, aquests són els propósits que'ns animen: fer quelcóm si som ajudats. Y confiant en ells, comencém avuy per obrir aquesta secció de NOVELES y altres obres dels més distingits escriptors.

El barri dels Sants Metjes, ahir y part de avuy fa sa festa.

Encar que per lo gran que's, enguay no siga molt lluit, hi ha tant mateix un tros important.

Comença a la Farmácia del nostre amich Sr. Trullás, fins y tot, a la casa Barangé y també al altre costat de carrer, un seguit de *diabolos*, *trapecios* florejats y altres objectes, junt ab unes entrades de portal, fetas de ventalls al istil japonés.

Molt bé per la familia Pellicer que demostra, com tots els anys, tenir una pregona ideya y bon gust artistich per aquestes coses; y molt bé també per aquelles noyes y joves que hi han cooperat ab llur trevall.

LLEVOR

Revista Quinzenal

Arts, Ciencies, Literatura.

Els trevalls se publiquen baix la exclusiva responsabilitat de llurs autors.

No s'admeten els que no síen inédits.

No's retornen els originals.

Se donará compte de les obres rebudes en aquesta redacció, y de les que ho mereixin se'n fará crítica.

Imprempta de Jaume Joseph:—Granollers.

Llevor, 4/10/1908, p. 10 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

Llevor, 4/10/1908, p. 11 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers

Ebanistería moderna

DE

Jerónimo Sors

Especialidad en la solidez de la construcción y baratura de precios.—Se hallan muebles de lujo y de todas clases.

Calle de la Palma, 26.—GRANOLLERS.

MOSAICOS E F ESCOFET & C

S en C

Ronda San Pedro 8

Barcelona

Objetos de escriptorio, sellos de goma, impresiones y encuadernaciones

DE

JOSÈ XIRAU

Calle de San Roque, 1

GRANOLLERS

Acaba de completarse una extensa colección de vistas de esta localidad en tarjetas postales al bromuro.

Oficina de Farmácia

A. Trullás Más

Calle de Prim, 16.-GRANOLLERS.

Llevor, 4/10/1908, p. 12 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers